

skattaðar, í tí at »aksiunernir«
eisini skatta av úthýningum.

Winther helt nevndina hava
verið lagaliga, men dæmdu ikki
álíkingarnevndina, særliga ífall
tað var so, sum Dam talaði, at
hon skuldi taka broddin av fyrri
sóknarstýrislimumum.

Djurhuus helt við Winther, at
uppskotið um álíkingarnevnd
var ikki meint til at taka
broddin av fyrri sóknarstýrið og
svaraði annars N. N. viðvíkjandi
inhabiliteti. Hann helt við Mi-
tens, at hevði lógin ein »mang-
ul«, var tað Mitens' feitur, tí
hann hevði gjørt hana av fyrst-
antið.

P. M. Dam: Eftir Mitens' upp-
lýsing um tað donsku skattalóg-
ina kundi hækkingin har níðri
koma uppi 95% í tí, at skatta-
inntøka, fyrst hækkað við 50%
aftur kann hækkað við 30%.
Teirra hækking har níðri er
altso heili 45% stórrí enn tann
fyrirliggja hækkingin her. Eg
dugi annars ikki at skilja, hví
Mitens undirstrikar so sterkt, at
vit ikki skulu gera óðrvisi enn
Danir í hesum fori. Eg havi
ongan hug at knæseta, at vit
skulu standa við eini skivari
skipan, fyrri tí Danir hava ta
sama ella verri. Væl er minis-
teríð social-radikali. Men tað
er ikki rætt, at danskir socia-
listar dáma ta galdandi skattalóg
í Danmark. Hovdu teir kunnað
fingjið eina broyting íggjognum í
landstinginum, har teir ikki
hava meirlutan, hovdu teir
gjort tað. Sjálvandi skulu vit
skatta a/s. og hækka tess skatta-
inntøk. Tað er eingin órættur.
Tað kann kanska sigast, at inntø-
kan hjá a/s. verður skattað
tær reisir í vissum fori. Men
tað nerverar einki, í tí skatturin
hjá a/s. fyrri seinasta árið verður
líkin frá, áðrenn skattað verður.
Eg vil fegin vera við tí ein
beinleiðis logtingsskatt. Men um
hann fyriliggur einki. Kom-
munur, ið galda logtingsskatt,
mugu tí, tá ið tað er neyðugt,
kunna nýta skattingarrættin til
fullnar.

J. Kallsoy segði seg ikki vera
kláran yvir rættin hjá kommunu-
num at krevja at fáa at vita
rentuinntøkurnar. Hann greiddi
frá einum domi, har peninga-
institutið hevði hovdu sagt
kommununi bart nei, tá ið hon
ynskti upplýsing um eins skatta-
borgara rentuinntøku. Talarin
vildi gjarna fingjið at vita, um
tað var nokur onnur lóg, ið
stríddi ímóti skattalógini, sum
menn sögdu gav henda umtal-

aða rættin. Var tað so, mátti
broystast.

Winther talaði aftur móti eini
særligari álíkingarkommisjón.

Mitens bað Dam siga sær,
hvar tað stóð, at Danir kundu
hækka við 95%. Fyri eina vissa
inntøku, rentuinntøkuna, kundi
sum sagt nýfast ein hækking við
fyrst 50%, síðan kundi rentu-
belopið við hækkingini, hækkað
við 30%. Tað galt altso bert
galt fyrri hesa vissa inntøku. Tal-
arin gekk aftur hart ímóti at
áleggja Føroyingum ein hægri
skatt enn í Danmark.

P. M. Dam: Her er ikki talan
um at leggja ein hægri skatt á
Føroyingar enn Danir. Skatta-
lógin sigur einki um stoddina
av tí samlaða kommunuskatt-
inum, ið kemur at falla sum
viðurskiptini eru. Tað, ið talan
er um, er at broyta skattalógina,
so at skatturin kann koma at
berast av teim, ið ráðini hava
Mitens spyr, hvar ið tað stend-
ur, at Danir kundu hækka við
95%. Eg fylgdi við, meðan Mitens
sjálvur greiddi frá, hvussu hæk-
kingin var í tí donsku skattalóg-
ini, og ifylgju hesa frágreiðing
kann hin veruliga hækking
koma upp í 95%. Rokna við
100 sum útgangspunkt; 100 kr.
hækkaðar við 50% = 150 kr.,
hetta hækkaða »belopið« kann
eftir Mitens frágreiðing hækkað
við 30% = 195 kr. falt; og 100
kr. soleiðis hækkaðar við 95 kr.
er jú 95%.

Iversen fanst at, at einki mark
var sett fyrri nær ið ein inntøka
kundi hækkað við 60%. Tað
var órættvíst, at hækka ein for-
rættningssmann við hægstu hæk-
king, um hann t.d. hevði vunnid
30,000, tá ið hann árið fram-
manundan hevði tapt 25,000 kr.
Hansara veruliga inntøka var
5000 kr. í tí tær 25,000 kr. gingu
til at rindað tæpið frá árinum
framanundan.

N. Niclasen helt seg ikki hava
fingjið nóg góða frágreiðing um
inhabilitetin frá Djurhuus. Hann
mátti tí fara eftir teim klóku
Meyers leksikon, ið segði at in-
habetet var tað sama sum
óðugnagur, klossur í allar
mátar. Eftir hesum mundu
mangir rúka fyrri inhabilitets
»bestemmilsinum« hjá Djurhuus,
eisini í logtinginum. Kallsoy,
segði hann, vildi rokka at spari-
kossum og bankum. Hví ikki
hava húsaundersøkisli? Hetta
var fárligt, helt hann. Peningur-
in vildi flýggja út av landinum.

Mitens helt, at Djurhuus gav
honum ov nógvu æru við at

geva honum alla skylduna fyrri
skattalógina. Aðrir hovdu væl
eisini verið við í arbeidinum.
Hann strikaði aftur undir, at
kommunurnar ikki vóru væl
stýrdar og at tað var fári við at
lova eini kommunu at basera
sinar dispositiðir uppá tey góðu
árin.

M. Samuelsen segði seg ikki
at vera fornøddan fyrr enn
mark var sett fyrri, hvussu 60%
hækkingin skuldi nýfast. Inha-
bilitetin helt hann onga grund
vera til at »diskutera« um. Tað
var sjálvandi, at ein ikki domir
í síni egnu sök.

Johs. O. Joensen tók undir við
Dam og helt at hann hevði verið
gladur, um hægri var gingið við
hækkingini. Hann nevndi domi
um, hvussu lítið ein tilik hæk-
veruliga nevndi tær stóru
inntøkurnar.

Enn var stutt orðaskiftið tal-
aranna millum.

Ansvarhavandi blaðstjórnari fyrri
Suðuroyar-síðuna: P. M. DAM

Fiskemarkedet.

»Føroya Fiskaútflutnings-
felag« meddelet:

23.—9.—33.

Lissabon: 1.—15. September
ingen Tilførsel. Beholdninger af
norsk Klipfisk 81 Tons, af is-
landsk. Priser for norsk Klipfisk
215 Esc. pr. 60 kg. af islandsk
200.

Oporto: Tilførsel af newfound-
landsk 644 Tons, af norsk 64,
af skotsk 2. Priser for færøsk
og islandsk Klipfisk 190 Esc. pr.
60 kg. for newfoundlandsk 245,
for norsk 203, for skotsk 140, for
tysk 120. Beholdninger af new-
foundlandsk Klipfisk 1539 Tons,
af alle Klipfiskesorter 873.

25.—9.—33.

Bilbao: Tilførsel af islandsk
Klipfisk 387 Tons, af norsk 207,
Beholdninger af færøsk Klipfisk
250 Tons, af islandsk 400. Priser
for færøsk 84,85 Ptas. pr. 40 kg.
for islandsk 78,80. Sterling 37,25.

Barcelona: Ingen Tilførsel.
Priser uforandret. Beholdninger
af alle Klipfiskesorter 1300 Tons.

27.—9.—33.

Genua: Priser uforandret. Fra
England. »Runo« 1½.

HAVNAR KOL- & CEMENTHANDIL

KUL

COKES

BRÆNDE

TLF. 208.

Advarsel.

Da man har konstateret, at By-
ens Gadebelysning i den senere
Tid er blevet forulempet og øde-
lagt, skal man herved indstædigt
advare mod Gentaigelser af den
Art, da man i saa Fald ser sig
nedsaget til at drage vedkommende
til Ansvar efter Loven.

Thorshavn Byraad, den 29.
September 1933.

Efter at være hjemkommen
fra Grønland udlæder jeg
ikke at meddele mine højt ærede
Kunder, at jeg selv har overtaget
min Forretning og fortsætter
som for med Agentur-Com-
missionsforretning og Ejendoms-
mægling.

Ærbødigt
M. Mørk.

Lýsingar

mugu verða innsendar til okkara
skrivstovu innan mánadag fp.
kl. 10.

Høvundar og útgevarar, feløg!

Hava tit okkurt, ið tit vilja prenta, hvørt
tað so eru brævørk, navnamerkir, reikni-
ngar, bókur ella bløð, stórrí ella smærri
skriftir á føroyskum ella donskum máli,
eiga tit at fregnast eftir okkara prisum.
Tað vil loysa seg afturat tí at tit fáa slik
arbeidir bæði væl gjørd og skjótt avgreidd.
Annaðkvørt skrivið ringið til prentsmiðju
B. Z. Jensens við Skrotarsgøtu, Tórshavn,
Telefon 143.

einstakur maður ella kvinna!

Útgevarar: Javnaðarmannafeløg.
Blaðstjórnari við úbyrgd: H. M. Jacobsen.
Prentsmiðja B. Z. Jensens, Tórshavn.

nóg góð til hansara. Næsta
morgun »spurdi« skósmiðurnir
gestin: »Hvat er navn títt?«
»Mikkjal.« — »Ja, Mikkjal, vilt
tú verða hjá mær og arbeida
her? Dugir tú at seyma skógva-
ar?« »Seymað havi eg ongantíð,
men um tú visir mær, hvussu
eg skal gera, so man eg kunna
læra tað!« Hin gamli gav hon-
um arbeðið og lærði hann at
gera skógvar. Og Mikkjal varð
verðandi hjá teimum og var
takkasamur, nærlagdur og væl
hýrdur. Konan, hin gamla,
hampaði honum klæðini, bótti
so hvørt sum slitið var, og læt
hann fáa tað, honum tørvandi.
Alla vikuna sat Mikkjal trúliga
við sínum arbeði, og hvønn
sunnudag var hann í kirkju.
Hvorja ferð hann kom úr kirkju,
var hann púra kvírrur, tosaði
ikkí og læði ikki. Á henda hátt
gingu 10 ár; tá ein dagin, sum
Mikkjal situr við arbeði, hyggur

hann knappliga út um vind-
eygað og smilst. Meistarin kag-
aði eisini út og sá ta ríku eink-
una, sum gekk har við tveimum
smágentum, sum vóru so mein-
likar. Hann undraðist men segði
einki. Sama dag kom ein maður
at biðja seyma sær einar skógvar,
og hann segði: »Seyma mær
teir so væl, at teir kunnu halda
eitt heilt ár og ikki ganga av
lagi. Tað ger tað sama, hvat
teir kosta. Tá eg havi gingið í
teimum eitt ár, kanst tú gera
mær einar nýggjar.«

Meistarin vendi sær til Mikkjal
og teskaði: »Lat skógvarnar
verða væl seymaðar.« Mikkjal
smiltist og segði einki. Hin
gamli helt tað vera loðið, at
Mikkjal ikki seymaði leðrið, ið
tilskorið var, soleiðis, sum skó-
smiðurin annars er vanur, men
heilt óðrvisi. Mikkjal hevði gjørt
sandalir og seymað tær saman
við einum seymi.

Morgunin eftir kom tænar-
mannsinn og segði: »Harri mín
hevði biðið um at fáa skógvar
gjordar her; men teir nýfast
ikkí, tí harri mín er deyður.
Tygum kunna nú seyma san-
dalir til tann deyða.« Mikkjal,
sum stóð nakað tilviks, rætti
honum sandalinar. Hin gamli
hugaði sít og segði um kveldið
við konu sína: »Mikkjal man
ikkí vera sum fólk flest. Í teim
tíggju árunum, hann hevur
verið hjá okkum, hava vit haft
bæði gagn og gleði av honum,
og nú hevur hann sett tað
framanundan, at hesin mað-
urin skuldi doyggja so knapp-
liga. — Vit eru gomul, skulu
vit ikki taka hann sum son
okkara og lata hann arva tað,
vit eiga?« — »Tað hevur tú
rætt í, hann hevur tað uppi-
bórið,« svaraði konan. Mikkjal
sat fyrri seg sjálvan og smiltist.
Tá hin gamli dagin eftir fylg-

ist við honum í kirkju, segði
hann: »Nú hevur tú verið íggju
ár hjá okkum, vit hava haft
meiri gagn av tær, enn tú av
okkum. Vit vilja fegin hava teg
sum son okkara, og tá vit eru
deyð, skal alt tað, vit eiga, verða
títt. Sig mær nú, hvat fólk tú
ert av, og hvørjum landi tú
ert úr.«

Mikkjal svaraði: »Stóra tokk
fyrri tygara góðu orð.« Meiri
segði hann ikki. Teir vóru nú
komin í kirkjuna, hin gamli
setti seg nakað útlaga í kirk-
uni, men Mikkjal fór innar í
kór, hvadani ein englasongur
hoyrdist. So við eitt hoyrði hin
gamli rodd Mikkjals, og hann
næstan mistróði sær sjálvum.
Tað var ein rodd, sum fekk alt
gudshúsið til at skelva, og alt
kirkjufólkið fell á knæ. Kirkju-
hvalvið opnaði seg, og Mikkjal,
hovuðsingilin, fleyg upp móti
himli.

Um náttina svav hin gamli
fast, og Mikkjal kom fyrri hon-
um í dreymin í einglaklæðum og
segði: »Faðir, eg var ein eingil,
og Gud sendi meg út at heinta
eina sál. Tað skar meg í hjartað
at siggja teg faðirleysu, og eg
trúði ikki Harranum, sum segði:
»Uttan faðir og móður kann ein
liva, men ikki uttan álit á
Harran.«

Eg varð verðandi á jorðini;
tú tókst meg til tín, og í tíggju
long ár livdi eg í bannningini —
tey faðirleysu trivust betri enn
hjá mammuni, tað sá eg, tá
tíggju ár vóru unliðin, og Gud
fyrirgav mær og læt meg aftur
gerast eingil. Mistrúgv ikki
Harranum, lít á, at hann kann
hjálpa, og sett ikki hop títt til
ríkidomi. Í Gudi livir tú, og í
Gudi skalt tú doyggja.« —

Umsett hevur M. Skjøl Hansen.

